Διήγημα του **Ανέστη Στανίτσα**

Γεμάτη με βυσσινιές είναι η αυλή μου, φύτρωσαν από μόνες τους ... δε τις πιάνει τίποτα, ούτε αρρώστια μήτε μαραίνονται, αντέχουν, κάτι σαν τα όνειρα...

Φεύγοντας ο παππούς απ' το παλιό χωριό στη Θράκη, στο κάρο της προσφυγιάς έβαλε στα παιδιά του μερικά σκεπάσματα, το εικονοστάσι, μερικά κλίματα αμπελιού, όσα πρόλαβε, τη Μαριώ του και τα στέφανα. Και αφού κάνανε λίγη ώρα δρόμο, γύρισε πίσω τρέχοντας, άρπαξε μερικές ρίζες βυσσινιάς και τις κρέμασε από κάτω στο κάρο. Σε όλη τη διαδρομή τις πρόσεχε, τις πότιζε μη μαραθούν, έψαχνε να βρει καθαρό νερό για τα παιδιά του, έριχνε και λίγο στα φυτά του, στην ελπίδα του.

Πριν φτιάξει την καλύβα ακόμα, τις φύτεψε και πιάσανε. Και η ζωή συνέχισε.

Τέτοιο καιρό μάζευε τα βύσσινα, είχε καθαρίσει από πριν τα μπουκάλια που κάθονταν όλο το χειμώνα, τα μάζευε, πάαινε κι έπαιρνε το κονιάκ, τα έβαζε στον ήλιο και περίμενε να γίνει το βυσσινάτο του – φάρμακο δια πάσαν νόσον.

Είχε καβάντζα πολλά μπουκάλια. Κάθε βράδυ, απ' ό,τι μου έλεγε ο πατέρας μου, έβαζε δυο σφηνάκια, έτσι τα λένε τώρα. Και με την Μαριώ του τα πίνανε.

Όταν κατέβαινε ο γιός του, Ελασίτης αντάρτης απ' το βουνό, πάντα του έβαζε για το δρόμο.

Κι όταν του ήρθε μήνυμα ότι ο πρωτότοκός του χάθηκε στο Γράμμο, σήκωσε το μπουκάλι, ήπιε δυο μεγάλες γουλιές, το 'βαλε στην τσέπη του σακακιού του κι έφυγε και χάθηκε. Δεν τον ματάδανε.

Με ευλάβεια τώρα μαζεύω τα βύσσινα ... ξέρω την ιστορία μου, για αυτό.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

2019, Σκοπός Σερρών